

med en Voldsomhed, saa Vejret næsten forgik ham.

Idet de gik op ad den stærkt oplyste Trappe til Restavrationen, tilhylede hun vel sit Ansigt; men da de af Opvarteren og en lille Taffeldækker var bleven ført ind i et af Separat-Kabinetterne, kastede hun straks baade Kaabe og Hat uden at generes af disse Fremmedes Nærværelse. Mens Per teede sig lidt ubehjælpssom i den ham uvante Situation, syntes hun at føle sig ganske hjemme her, ordnede sit Haar foran Spejlet, trak Handskerne af og satte sig i hele sin Bredde midt i Sofaen bag det dækkede Bord.

Per tog i Tavshed Plads overfor hende paa den anden Side Bordet. Han var klar over, at det ikke var første Gang, hun befandt sig paa et saadant Sted. Han mente endog temmelig sikkert at have set et behersket Genkendelsessmil brede sig mellem Opvarterens Bakkenbarter, da de traadte ind.

„Hvorfor ser De saadan paa mig?“ spurgte hun, da de var bleven ene, — hun lagde Hovedet koket paa Siden og smilte lidt for ungdommeligt. „Du gode Gud, De mønstrer mig jo formelig! . . . Er der noget i Vejen med mit Toilette?“

Hun saae ned mod sin Barm, der vældede frem over en firkantet Udskæring i Kjolelivet. Hun var sortklædt, stærkt snøret, bred over Brystet, men smækker om Midjen som en ung Jomfru.

„Men saa tal dog, Menneske! — De er dog en skrækkelig Bjørn. Hvad er der nu gaaet Dem imod? . . . Nu faar De en paa Næsen!“

Da hun for at skaffe sig Kasteskyts gav sig til at plukke nogle røde Blomsterbær af Bordopsatsen, flyttede Per sine Øjne ned paa hendes Hænder. Bleg om Munden af Betagethed betragtede